

NYING

MEDLEMSBREV FÖR GUSTAF SCHRÖDER-SÄLLSKAPET

Kring Gustaf Schröders

NYING

I detta
nummer:

God Jul och Gott Nytt År

Styrelsen vill önska alla medlemmar en riktigt God Jul och ett Gott Nytt År. Vi återkommer med nya krafter nästa år. Njut av helgerna!

Knäcker du jul- nöten på sidan 3?

Vi vill testa dina kunskaper om Gustafs författarskap med en liten julnöt. Du kan vinna en fickkniv! Sidan 3.

Harald Wibergs omslag Från pojik- och gubbåren i Asplunds utgåva 1970

Vägvisaren gav otur på jakten

Årets julläsning har vi som vanligt hämtat ur den kommande årsboken Från pojik- och gubbåren, som utkom 1894. Kapitlet heter Vägvisaren och innehåller en märklig händelse fylld av gammal skrock och vidskepelse. Läs sidan 4-7.

Björnen som försvann förbryllar inte bara Gustaf...

Attio nummer av NYING! Det låter mycket. Och är också mycket. Om vi tar ett genomsnitt på 8 sidor i varje så blir det hela 640 sidor.

Om Gustaf och hans verk.

Ja, som sagt detta låter mycket och när jag nu har pysslat ihop nummer 80 känns det som om vi vänt ut och in på Gustaf. Och det är inte slut än, eftersom vi hoppas att NYING skall leva vidare.

Men det kräver att nytt material kommer in och det är en ständig vädjan från sekreteraren om att ni alla läsare skickar in er berättelse om Gustaf.

Idet här numret har vi traditionellt en julberättelse – eller rättare sagt julläsning.

Den är författad av Gustaf själv, eftersom vi hämtat ett kapitel ur den kommande årsboken **Från pojke- och gubbåren**, som kom ut första gången 1894. Det är 116 år sedan.

Kapitlet jag valt är märkligt

på flera sätt. Där framskymtar skrock och vidskepelse och inte minst ett stort mysterium som aldrig har fått sin lösning, skulle jag vilja påstå.

Vägvisaren heter kapitlet och det handlar om en jakt tidigt i livet för Gustaf. Han var bara 19 år och gjorde sällskap på jakten med bruksförvaltaren på Koppoms Bruk och en smed.

Det var hare jakten handlade om, men den slutade med en dramatisk björnjakt.

Den här björnen drog sig sårad undan ner i tjärnen **Ryvens** mörka djup.

När Sällskapet för mer än tio år sedan höll sitt årsmöte just i dessa trakter passade vi på att studera platsen närmare.

Det fanns en teori om varför björnen lyckades gäcka Gustaf och hans jaktkamrater på det vis som skedde.

Denna teori tänkte vi i Sällskapet testa när vi gjorde en utflykt till Ryven.

Jag minns att vår trogne medlem **Gunnar Mardal** hade lagt ner mycket arbete på den här uppgiften, men resultatet får väl sägas mera blev en happening än ett stort genombrott för litteraturhistorien.

Visserligen kunde Gunnar triumferande visa upp en gammal björnskalle när han kom uppklivande ur det mörka vattnet, men sannolikt tillhörde inte den skallen björnen som Gustaf skjutit på.

Men det blev en kul och annorlunda avslutning på årsmötets utflykt.

Nu ger vi er läsare möjlighet att läsa om Gustafs björnjakt på **Fjällsätern** denna augustimorgon.

Någon harjakt blev det aldrig och det fanns som sagt de i sällskapet som förklarade alla bekymmer med att det hade varit fruntimmer med ut på jakten natten innan.

Läs kapitlet på sidorna 4-7, men hela kapitlet kommer du att kunna läsa i den kommande årsboken nästa år.

Sekreteraren gör som vanligt en vädjan om att de som vet med sig att de missat att betala medlemsavgiften gör detta omedelbart.

Har du behållit boken, så utgår jag ifrån att du också betalar.

En riktigt God Jul önskar sekreteraren.

NYING är medlemsbrev för Gustaf Schröder-Sällskapet

Utgivare: Sällskapets sekreterare
Per-Olof Lönnroth,
Tel. 0571-341 20 Fax: 0571-341 71.
Ordförande: Lars Mebius
Tel. 0570-502 20
Kassör: Alf Davidsson
Tel. 0573-770067

Postadress: Box 133, 671 23 ARVIKA
Gustaf Schröder-Sällskapets postgirokonto:
464 56 93 - 5.
E-post: sallskapet@gustafschroder.se
Tryck: One Digitaltryck, Karlstad 2010
ISSN 1102-8238
Produktion: POEM Förlag, Arvika

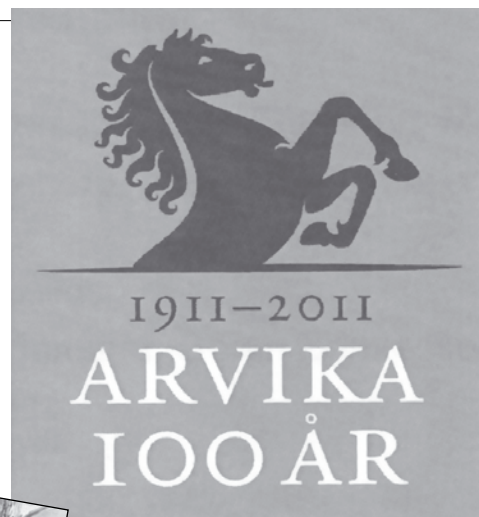
Gustaf manifesteras under Arvikas 100-årsfest nästa år

Gustafs hemstad Arvika firar 100 år nästa år och detta har Sällskapet tänkt utnyttja till att manifesteras Gustaf Schröder och hans författarskap.

Vi skall ha en månadsång utställning i Biblioteket i Arvika under september månad, där vi visar alla Gustafs böcker – inte minst alla böcker som Sällskapet återutgivit under åren.

Gustafs månad på Biblioteket kommer att startas med en Schröderafton och det kommer att vara ytterligare några programpunkter under den här månaden i Arvika.

Det finns också pla-

ner på att vi i samarbete med Sånguddens museum också skall manifesteras Gustaf som jägaren.

Preliminär tidpunkt är veckan före midsommar, men många detaljer återstår ännu. Men Sällskapet kommer att vara med och fira jubileumsåret i Arvika.

Vi hoppas ha mera kött på benen när nästa nummer av NYING kommer ut.

Kan du knäcka julnöten?

Julnöten har blivit en uppskattad tradition i julnumret av NYING.

Därför fortsätter vi med denna lilla kluriga nöt, som lockar många av våra medlemmar att läsa i Gustafs böcker litet extra.

Nu kommer en ny där vi testar dina kunskaper om Gustaf och hans författarskap. Var finns denna **kapitelinledning** i någon av Gustafs böcker. Kan du säga var deltar du i en dragning om en fickkniv i rostfritt stål.

Skicka svaret till Gustaf Schröder-Sällskapet, Box 133, 671 23 Arvika. Eller mejl: sallskapet@gustafschroder.se

"Det är just inte av färskaste datum, ty det var 1835. Jag hade det året blivit inackorderad eller upptagen "i nåder" på ett bruk vid Glafsfjorden, vilket vet jag inte, men som min far på

vårvintern blivit upptagen till de "sälla markerna" och lämnat min mor ensam med tio barn, varav den äldsta då ännu ej var fullvuxen, är jag böjd för att tro det senare."

VÄGVISAREN

Årets julberättelse är hämtad ur boken Från pojk- och gubbären. Detta är ett avsnitt ur den kommande årsboken 2011!

En lördagskväll år 1844, då jag och min kamrat W. slutat våra göromål för dagen, blev fråga om vart vi skulle gå, ty jaga skulle vi, det var givet. Söndagarna voro fria. Vår husbonde, ehuru den personifierade ordentligheten själv, sade aldrig något om att vi voro ute i skogen nästan alla helgdagar. Det var ju den enda dag i veckan vi hade någon ledighet, och tillfälle till annan förströelse fanns icke den tiden vid det nyanlagda Koppoms bruk i Järnskogs socken i västra Värmland, nära norska gränsen.

Alltså, varåt skulle vi gå? Efter en livlig överläggning beslöts, att trakten kring Fjällsätern denna gång skulle bli vår jaktmark. Min kamrat, som var äldre än jag, hade varit ett år före mig på stället och kände alltså bättre till markerna, men till Fjällsätern hade han icke varit, och dit hittade han icke. Hur skulle vi då komma dit? Jo, det skulle nog gå; vi skulle gå in till den gamle soldaten Fjelling och få honom med oss; med honom var W. bekant. Han var jägare och de hade jagat tillhopa förut, "och kanske hittar Loberg",

Loberg var vår knippsmed och vår ständige, eller rättare W:s ständige följeslagare på alla jakter, alltid färdig för skogsresor, outtröttlig och tokrolig och W. i högsta grad tillgiven. I Lobergs tanke fanns ingen så duktig jägare som W., och så goda hundar som W:s Snälla och Jäger funnos icke i hela världen, hans egen Spela undantagen. Då L. och Spela voro ensamma i skogen, då kunde Spela driva så det

"sang i åsarna"; men sanningen att säga, drev allt Spela bra även då vi voro med, ehuru hon icke stod ut så som W:s hundar. Vår jakt gällde hare; någon annan jakt kom sällan i fråga den tiden, och jägare var liktydigt med harjägare.

Innan vi blevo färdiga till avtåg var klockan vid pass nio på kvällen. Vi voro i första dagarna av augusti och hade således ljusst hela natten.

Att börja med gick vår väg mellan gården och över gården. Vi gingo raskt, så något samspråk blev icke av förrän vi kommit genom bygden och in på en skogsväg. Den slingrade sig genom skogsdungar och ängar, där en angenäm doft av hö slog emot oss och påminde om, att jakttiden stundade och att man lämnat den heta och kvalmiga juli månad bakom sig.

Denna tanke måtte kommit på oss alla på en gång, ty W. stannade och sade: "Låt oss stanna och pusta ut. Känner ni det luktar, höt?" Ja, det kände vi, och Loberg sade: "Känn så svalt! I morgon går det nog för hundarna till inemot middag; det blir ej varmt förr, och regn blir det icke. Hör hur syrsorna skrika! Det betyder tork. Men kan ni säga mig", sade han, "varför den där fågeln (kornknarren) aldrig håller fred om natten? Jämt sitter han och knarrar. Varför gör han det?" - "Han tycker det låter vackert." - "Tänk aldrig det", svarade L. skrattande. "Nog menar han något annat, som jag ej är slug på. Men kommer icke räven och tar honom, så är det väl underligt."

"Låt oss gå", sade W. och satte av i ökad marschtakt. "Undrar just om Fjelling sover?" sade han, då vi efter en stund kommo fram till dennes stuga. "Gå in du, Loberg, och hör efter, om vi kunna få tala med honom."

Efter några minuter kom L. åter och hade mor Fjelling i sällskap. Hon upplyste, att gubben vore i Skillingsmark på slätter. Han hade varit borta i åtta dagar, och när han komme hem, visste hon ej, men beklagade, att han ej var hemma då det kom "skötter", ty med dem ville han gärna vara.

Ja, upplyste vi, vi ville ha honom med till Fjällsätern, dit vi nu icke hittade. "Jaså", sade hon, "till Fjällsätern? Ja, dit är ej så lätt att hitta för okänningar; det är så många vägar, här i berget, men blott en som bär på rätt led. Det blir nog ingen annan råd än att jag följer eder tills vi träffar den; men vill ni gå in och vila en stund? Det är långt mellan bruket och här." Nej, vila ville vi ej, och icke heller ville vi besvara henne i natten; vi skulle nog hitta. Det gör ni inte", sade hon helt tvärsäkert; "men vänta litet!" Så gick hon in och kom åter med kläde på huvudet; för övrigt hade mor intet annat på sig än linnet och en kort kjol. "Kom nu!" sade hon, och så satte hon sig i spetsen för oss.

Mor Fjelling var en satt kvinna, men ej lång. Hon gick raskt uppåt berget, ja så raskt, att man hade möda nog att följa henne. Men likafullt kunde hon prata med W. Vad hon sade honom, kunde jag icke höra dels för slamret av

våra skor emot stenarna i stigen vi följde, dels för hundarnas tjestande, då de drogo i kopplet. Men ordet björn urskilde jag flera gånger.

Efter ungefär en halvtimmes marsch stannade hon och sade: "Här har ni rätta vägen. Följ nu den, så kommer ni riktigt fram; det finns ingen avväg." "Går ni ej till sätern, mor?" - "Det tjäna, till intet; ni finna den nog." - "Ja, det förstås; men vi ville bjuda på kaffe, och så tycker vi det är kusligt för er att gå ensam hem nu i natten. Följ med!" - "Nötter icke, och inte är jag rädd att gå ensam hem heller; här i marken har jag ju gått i alla mina dagar. Nej, adjö med eder! Stå på er så bra!" Och så vände hon raskt om.

Då tog W. fatt i gumman och lämnade en tolvskilling för besväret. "Stick ner den där!" sade hon; "tror han jag glömt vad han sände mig med gubben min? Nej då, inga penningar, hör han!" och därmed gick hon med raska steg ifrån oss.

Hon hade dock ej gått många steg förrän hon vände sig om och ropade: "Hör han W.! Har gubben talt vid honom om någon valp?"

- "Nej", svarade W. - "ja, han är väl rädd, förstår jag, och kan ej komma fram med vad han vill."

- "Vad är det då?"

- "Jo, vi ville så gärna ha oss en hunn, en valp då Snälla får några; käre, ge oss en!"

Nu var saken den, att W. givit avslag åt alla, som begärt

att få valpar efter hans hundar. jag blev därför förvånad då han svarade gumman, att det skulle Fjellingen få; han skulle ej glömma sitt löfte. "Tack för det, förvaltarn!" sade hon; "nu skall gubben bli glad, det kan jag ge honom brev på!"

Då gumman försvunnit i vägkroken, sade L. till mig: "I dag kommer det nog att gå galet för oss. Tvi!" spottade han; "ta kä-

ringar med åt skogen, tvi! Nog hade vi hittat till sätern utan henne."

"Vad var det hon talade med W. om björn?"

"Asch, jag hörde ej på vad hon babblade med honom om: det var nog inte annat än käringskvaller. Tvi, ta käringar med åt skogen, tvi!"

W. hade vid vår skilsmässa från vår vägviserska kommit före oss. Nu gick L. fort för att hinna fatt honom och tillkännagiva sin missbelåtenhet med följet. Detta lyckades dock honom ej förrän vi voro framme vid sätern.

Där stod W. och kastade ned stängslet då vi anlände. "Raska nu på bra med kaffet, L.!" sade han. "Kan du snoka rätt på käl-lan och fylla kaffepannan, skola

vi göra eld. Dagen är ej långt borta.

Den tiden voro stugorna på alla sätrar i den trakten illa timrade, utan golv och ofta fulla av sopor. Fjällsätern var intet undantag; var det något som skilde den från de andra var det till det sämre. Väggarna voro så låga, att man knappast kunde sitta rak där; man satt på bän-

ken vid spisen, och då bänken var fast i väggen, kunde den ej heller flyttas dit där stugan var högre, och till högsta punkten, eller ryggåsen, var ej heller långt. Bra nog mörkt var det då vi inträdde, men lyckligtvis fanns några slocknade bränder i spisen och några vedklumpar under bänken. Av dem späntade jag några spå-

nor, och snart flammade brasan upp.

"Väl att vi ej behövde ligga i det här snuskhålet i natt!" sade W. och slog sig ned på den höga tröskeln med ett ben i stugan och ett utanför. "Jag kan ej förstå, hur Järnsksogfolket, som eljest är så renligt och snyggt, kan ha det så dåligt i sina sätrar."

Nu kom L. med vattnet. "Flytta sig, så jag slipper in", sade han till W., och så gjorde denne, men lika fullt stod L. kvar och tittade. "Vad gapar du på?" sade W. L. teg och stod stilla. Slutligen sade han: "Vad är för sattyg under britsen?" Både W. och jag tittade ditåt och brusto i skratt. "Är du rädd för några lysvedstickor?"*

(Lysved kallas i förruttnelse stadda alvedsspånor, vilka vid en viss grad av fuktighet

lysa med ett fosforiskt sken.)

Nu klev L. över tröskeln och sade: "Ja, en kan tänka på något svårt när en går i skogen om natten och har gamla käringar med sig." - "Såå", sade W., "du tyckte ej om följet, L.; men icke behövde du vara rädd för ett par förmultnade spånor för det. Sätt nu på kaffepannan och se glad ut, L.! I dag skall du se, att jakten kommer att gå bra för oss."

L. mumlade något för sig själv, och det betydde så mycket som att jakten skulle gå allt annat än bra.

"Vad var det mor Fjelling talade med dig om?" frågade jag W. "Jag hörde hon nämnde björn." "Ja, hon talade om, att björnen slagit flera kreatur i Skilingsmarkssåtrarna, så folket är uppskrämt och talar om att gå skall efter björnarna, ty de tro, att det är flera. Men se, där flyger en morkulla över vallen!" Den såg jag och strax därpå en till; ingen av kullorna lät höra det vanliga vårljudet, de flögo tysta. "Det är ungar", sade W., "som äro ute och lära sig flyga. Jag går nu och ställer mig där de flögo över, ifall de skulle komma åter. L.", sade han, "när kaffet är färdigt, så släpp hundarna, så de taga upp under det vi dricka."

Då W. intagit sin post nere i vallkanten, såg jag genom den öppna dörren en morkulla flyga nära stugan, varför jag gick ut för att vakta på den, och där stod jag och väntade.

Under det vi varit inne i stugan hade det börjat dagas, och nu var så pass ljus, att jag kunde se hela sätern och dess omgivning. Vallarna sluttade mot väster, och nedom dem vidtog ett mörkt skogshult, som begränsades av en tämligen stor tjärn, vilken i den dunkla belysningen såg trolsk ut. För övrigt såg man blott skog: inga svedjor eller lövskogar, idel barrträd. Marken såg ej lo-

vande ut. Det var endast vid sättervallarna hararna kunde trivas, det var tydligt; men där kunde ock många finna både föda och trevnad; och här, tänkte jag, är nog ett bra pass, ty vår stuga stod i kanten av vallen, nära ett gärdesgårdshörn, och efter gärdesgården gick en tämligen stor väg nedåt tjärnen till. Efter den vägen skulle nog hararna komma.

Så långt var jag kommen i mina funderingar då jag fick höra ett dånande buller mot tjärnen till; det kom allt närmare och tilltog i styrka. Jag blev på en gång häpen och nyfiken, varför jag hastigt svängde mig upp på stugans tak för att få friare utsikt, och nu såg jag en hop hästar komma rusande i karriär upp efter den omnämnda vägen. De frustade och sprungit allt vad de förmådde, sparkade upp stenar och skakade sina skällor, så det blev ett förfärligt skramlande.

Så snart den första hästen hann gärdesgårdshörnet, vek han tvärt av och kom till stugan, där han plötsligt stannade, och så gjorde hans tio à tolv följeslagare: I ett nu stodo de i cirkel med alla huvud inåt.

Ah? Som skogsbarn visste jag ögonblickligen vad detta betydde, tog ett tag i västfickan, fick upp en kula, och just som jag fått den ned i pipan, hörde jag starka flåsningar och buller i vägen. Intet tvivel längre: det var storfar själv, som var ute på jakt, och han lät ej heller vänta på sig. I en blink var han framom gärdesgårdshörnet, och ögonblicket därefter stod han som fastnaglad där. Nu gav jag honom min kula och strax därpå utan betänkande hagelskottet, då han kastade om och löpte i firsprång samma väg han kommit.

Under det jag stod på stugtakket hade jag hört, hur Lo-

berg ropade, att kaffet var klart, och så frågade han mig, vad i helsike det var för väsen, och vad jag hade på taket att göra. Under tiden hade han utfört W:s order och släppt hundarna lösa, och det passade så bra, att Jäger och björnen möttes vid gärdesgårdshörnet just som jag var färdig att skjuta, och som det small rök Jäger på björnen, och så bar det av.

Då kom Loberg ut med mössan på nacken och bössan i händerna, i det han ropade: "Men vad fan är detta för spektakel, och vad sköt han på? Vad ville alla kamparna! Jag har aldrig hört värre väsen. Vad sköt han på?" - "På björn", sade jag ivrigt, men kunde ej låta bli att skratta åt L:s hetta och dåliga humör. "På björn!" sade han föraktligt och spottade; "han tar då till så folk kan tro honom. Ah!" Nu small det för W. först ett skott och så ett till, och så lockade han på hundarna. Det var Snälla och Spela, som drevo där nedom vallen mellan denna och tjärnen.

Så snart L. hörde W:s skott och hyndorna drev, sprang han nedåt vallen utan att vidare bekymra sig om mig, som under tiden fått krut i båda piporna och nu grävde i väskan efter kulor. Under tiden hörde jag hyndorna driva ilsket. Drevet drog sig uppåt vallarna, men Jäger hörde jag stormskälla nere vid tjärnen. Hur borde jag nu göra: gå emot hyndorna eller följa efter Jäger?

Jag beslöt mig för det senare. Sedan jag fått bössan i ordning, gnodde jag nedåt vägen där björnen sprungit och vidare till tjärnen. Framkommen dit, träffade jag hunden. Han var våt och dyg. Det var tydligt att han varit ute i tjärnen och summit. Hade björnen gått i vattnet? Helt säkert, men då var han ock på andra sidan. Jag tog mitt parti, lockade hunden med mig och gick utmed tjärnens strand. Där

björnen gått upp måste synas spår efter honom, och på dem ville jag ställa hunden för att få drevet i gång. Naturligtvis var jag mycket ivrig och gick det fortaste jag förmådde, men ändå drog det om ungefär en timme innan jag gått runt tjärnen och återkom dit där björnen gått i vattnet.

Intet spår hade jag träffat som lantydde, att björnen kommit upp; således måste han finnas i tjärnen. Och nu kom jag väl ihåg de sägner jag hört om björnar som, sårade, sökt sin tillflykt i vattnet. De brukade bita sig fast i botten, och snart hade jag klart för mig, att det tillgått så även nu. Vad vore att göra? Rådgöra med kamraterna! Jag lyssnade, men hörde ej till varken dem eller hyndorna. Jag ropade, men erhöll intet svar, och då jag såg mig om var även Jäger försvunnen. Så gnodde jag av däråt jag hört W:s skott, men kom in uti ett otäckt vindfälle.

På alla mina rop erhöll jag intet svar, och ej heller hördes hundarna. Emellertid kom jag, ehuru långsamt, igenom vindfället och drog mig uppåt höjden, ty helt säkert voro hundar och kamrater på andra sidan om den, då intet hördes till. Solen hade redan länge varit uppe, och nu började hon bränna på ganska varmt, och varm var jag förut, men ivrig var jag att få rätt på W., ty ju längre tiden gick, dess mer övertygade jag mig själv om att björnen var död och låg i tjärnen, och där skulle vi väl kunna finna honom; därför skyndade jag på.

Äntligen var jag uppe på höjden, men där fanns ingen utsikt, endast skog: resliga furor och höga mörka granar, och ingen besvarade mina rop, ej ens ekot.

Jag började hålla med L., att det skulle gå på tok för oss i dag. Så drev jag framåt mot norr, eller ifrån sätern, ömsom ropande,

ömsom lyssnande, men hörde ej ett knäpp till varken jägare eller hundar. Och nu var jag hungrig till, och det med besked, ty en nittonårig mage låter allt höra av sig, om det blir långt emellan målen.

Bäst vända om till sätern och se, om matsäcken låg kvar där, och det var jag nästan säker om. Sedan jag gått en stund, ropade jag igen, och nu fick jag svar. Långt bort var det visserligen, men det var dock åt sätern till.

En halvtimme därefter träffade jag samman med kamraterna. W. frågade mig ivrig, var jag varit och vad jag sköt på. Det fick han snart veta. Han blev förvånad och ivrig och yrkade på, att vi genast skulle gå till tjärnen för att förvissa oss om, att björnen var där. Nu blev även L. ivrig och tyckte det var dumt han sprang ifrån mig.

"Hur har det gått för eder?" sporde jag. "Vad sköt du på W.?" - "En hare", svarade han, "och den gick sedan över höjden, och vi efter, men då vi hunno fram, blev slut på drevet, och borta voro hundarna. Slutligen kommo de, och då hade de tagit och uppätit haren." - "Har ni sett jäger?" - "Ja, han kom med på drevet på slutet, och sin andel av haren tog han nog, det syntes på honom. Nu först till sätern!"

Nog knogade vi på, men varma och svettiga voro vi då vi kommo fram, och nu glömde vi för en stund vår hunger för att se, om vi kunde finna något tecken till att min kula träffat. Nej, icke en bloddroppe syntes, men väl några små hårtussar funno vi hängande på en granbuske; dem hade tydligen något 'hagel' fört dit; men däremot syntes tydliga och djupa spår efter björnen. Vi slöto därav, att han slagit fötterna mot marken då kulan träffade honom. För övrigt fanns

ingen sannolikhet för att jag skulle skjutit bom på cirka 40 alnars rent håll och väl beredd som jag var. Nog hade han kulan i bröstet, det voro vi säkra på, och så gingo vi in i stugan, där elden för länge sedan var slocknad och kaffepannan stod kall.

Under det vi åto diskuterades livligt om björnen, och ju längre vi höllo på, dess mer eldade vi upp oss. Det var klart, att björnen snart skulle vara på det torra.

Med hundarna i koppel voro vi snart vid tjärnen, och nu företogs en noggrannare undersökning för att erhålla visshet, om björnen verkligen gått i vattnet. Den utföll till vår belåtenhet, ty i dyn på botten syntes tydliga spår. Nu gingo vi än en gång omkring tjärnen för att se om björnen gått upp. Mycket noggrant undersöktes hela stranden utan att finna något spår, och nu var varje tvivel hävt.

Återstod att finna vår björn. En gammal dålig fiskflotte fanns i tjärnen; denna stakade vi till inspåret, och så foro jag och W. rätt ut och kände med stakar, om vi skulle finna kroppen.

Ja, hur gick det nu med den mystiska björnen? Resten av kapitlet kan du läsa i årsboken som kommer i slutet av maj.

BÖRSEN

För Dig som vill köpa eller sälja böcker eller annat som hör samman med vårt intresse kring Gustaf Schröder.

KÖPES

Patronaskar och gammal hagelammunion av Nobel, Normal, Gyttrorp, Scania och Rud.Unné samt jakttabeller från Gyttrorp, Normal, Sv. Jägareförbundet, Jaktjournalen och Jaktmarker & Fiskevatten.

Tel. 076-8503535, 0413-72151, e-post erik.svensson2@tele2.se

Avsändare:
Gustaf Schröder-Sällskapet
Box 133
671 23 ARVIKA

B

Jagar du i Gustafs marker?

Då har du säkert upplevt ett och annat, som kan sättas i kombination med Gustafs jakter i samma marker.

Skriv ner några rader om "dina Schrödermarker" och skicka till oss, så kan vi publicera det i NYING. Mejl eller post. Adressen finns här uppe.

Du behöver inte oroa dig för om inte svenskan är helt perfekt. Detta fixar vi till innan det kommer i tidningen.

Huvudsaken är att du skickar in din berättelse, så får alla andra glädjas åt dina upplevelser.

Köp fem böcker för 400 kronor!

Passa på att fylla på med Gustaf Schröderböcker hemma i bokhyllan. Eller varför inte köpa in några böcker som du kan ge bort i present.

För att ge plats i vårt boklager kommer de böcker vi har mest av att säljas ut i paket om fem böcker till priset av fyra. Normalt är medlemspriset för böckerna 100 kronor styck, men köper du fem stycken på ett bräde betalar du bara för fyra. En bok på köpet! Porto tillkommer med 180 kr.

Längst nere i rutan ser du vilka böcker som finns.

Var sätter vi Schröder-skylden?

Kom med förslag på lämpliga platser som borde märkas ut med en Schröderskylt.

Enligt årsmötets beslut skall det vara något speciellt med platsen som sammanknipas med Gustaf.

Skicka in förslaget till styrelsen och ange även vem som är villig att betala för skylden; det vill säga bli sponsor. Vi anger detta på skylden. Kostnaden är cirka 500 kronor.

Vår adress hittar du högst upp på sidan.

Ändra adress!

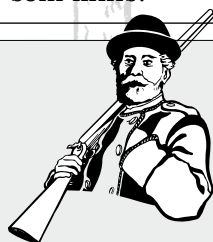
Om Du flyttar eller om posten ändrat Din adress är det viktigt att **Du meddelar oss den nya adressen snarast möjligt.**

Nästa nummer

utkommer i maj 2011. Annonser till Börsen eller övrigt material skall var sekreteraren tillhanda senast 1 april. Har du tips på vad Nying skall innehålla, skriv gärna en rad!

Schröder-Shoppen

Här kan Du köpa medlemsprylar och komplettera Dina årsböcker. Allt till låga medlemspriser. Skriv beställningen på ett inbetalningskort räkna ihop summan och betala i förskott.

Du kan köpa våra tidigare årsböcker till medlemspris; 100 kronor styck. Dock är **Vildmarksliv** (utk. 1991) och **Örjan Kajland** (1992), utgångna. *Tänk bara på att porto tillkommer: 55 kronor för 1-2 böcker och 110 kronor för 3-4 böcker.*

En timmermärkares minnen (1994), **Gamla minnen** (1995), **Med hund och bössa** (1996), **Tjugo år i Dalarna** (1997) och **Pavo Makkran** (1998), **Finntorpet i Västerskogen** (1999), **Pekka Huskoinen** (2000), **En bruksbokhållares minnen** (2001), **Från brukskontor och timmerskog** (2003), **Den gamle fogdeskrivaren**

(2004). **Ur fjällfolkets liv** (2005). **Minnen från skogarna** (2006). **Mina jaktkamrater** (2007). **Från skilda marker** (2008). **Svenska Jakten** (2009).

Jubileumsskriften, 50 kr. inkl porto. **Mansbilden hos Gustaf**, uppsats, 100 kr inkl porto.

Vykort av Gustaf Schröder kostar 5:- st.

Medlemsmärken:
Tygmärken kostar 25 kr.
Metallmärken 30 kr.